

Arrest

nr. 271 913 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 januari 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is sinds 16 januari 2015 gehuwd met dhr. M. L., die de Belgische nationaliteit bezit. In functie van haar huwelijk met een Belgische onderdaan wordt verzoekster op 21 januari 2015 in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger (F-kaart).

Op 26 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Tegen deze beslissing stelt verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt het beroep bij wijze van arrest nr. 214 846 van 8 januari 2019.

Op 4 augustus 2020 wordt verzoekster opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 10 januari 2022 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster per aangetekend schrijven ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: V. (...)

Voorna(am)(en): E. (...)

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...) 1980

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 13.01.2020 waarna zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 04.08.2020. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg L. (...) M. (...) J. (...) ((...)), haar echtgenoot met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de inlichtingen van de politie van Gent, is er minstens sedert 24.11.2020 geen sprake meer van een relatie (zie bijkomend verslag bij het relatieverslag van 24.11.2020). Mijnheer L. (...) verklaarde aan de politie in afzonderlijke kamers te slapen en gaf aan dat hij geen koppel meer met betrokkene vormde. Mijnheer L. (...) stelde reeds ruime tijd geen relatie meer met mevrouw te hebben. Op 04.01.2021 werd mijnheer L. (...) op een afzonderlijk adres ingeschreven. Er is geen gezinscel meer sedertdien, noch is er sprake van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, V of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 28.01.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 29.03.2021. Betrokkene maakte daarop volgende stukken over:

- 2 mails met verklaringen van betrokkene

- Attest van niet-steunverlening OCMW Gent
- Loonfiches januari 2020 tot maart 2021
- Brief van 19.05.2014 inzake onderzoek naar de motieven van de wettelijke smanewoning
- Brief inzake huwelijksbeloften dd. 16.01.2015 + trouwboekje
- Attest van inburgering dd. 07,11.2017 + getuigschrift maatschappelijke oriëntatie.
- Deelcertificaten NT2 t.e.m. Treshold 3 Mondeling Persoonlijk

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, wordt het volgende opgemerkt: Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 16.01.2015. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag bijlage 19ter in op 13.01.2020. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 04.01.2021. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Zoals hierboven werd uiteengezet is het redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Nergens wordt het einde van de relatie betwist. Betrokkene zijn bijgevolg niet minstens één jaar samen in het Rijk gevestigd, (cf. arrest RW 192 871 dd. 29.09.2017 zoals hierboven geciteerd). Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Voor zover mevrouw aanvoert thans in te staan voor de schulden van haar echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat zij daar, buiten haar eigen verklaringen, geen bewijsstukken van aanvoert. De verklaringen die mevrouw in haar e-mails doet, dienen beschouwd te worden als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Aan de hand van de voorgelegde loonfiches toont betrokkene evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is. Artikel 42quater, §4 vindt bijgevolg geen toepassing.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft nu ongeveer 2 jaar (sedert 13.01.2020) opnieuw legaal in het Rijk, wat, zeker gezien haar leeftijd (41 jaar), een relatief korte periode is. Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat zij voor haar verblijfsaanvraag ook in België verbleef, wordt er op gewezen dat betrokkene eerdere verblijfsrecht bij beslissing van 04.01.2018 - betekend aan betrokkene op 14.08.2018 - werd beëindigd. Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze beslissing, werd verworpen op 08.01.2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting bij arrest 214 486. Betrokkene heeft daarna zelf haar periode van illegaal verblijf bestendigd. Uit periodes van illegaal verblijf kunnen echter geen rechten worden geput. Uit de gegevens van het administratief dossier, kan worden afgeleid dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Thans woont haar nicht, een Belgische van Albanese origine, en haar neef bij mevrouw in. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat mevrouw, via haar familieleden, nog voldoende voeling heeft met de Albanese taal, alsook de cultuur en de gebruiken van het land. Mevrouw voert in ieder geval zelf geen elementen aan waaruit moet blijken dat haar bindingen met haar herkomstland van die aard zijn dat ze zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Mevrouw is thans tewerkgesteld bij (...) BVBA en toont aan niet ten laste te zijn van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan

worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene legt weliswaar deelcertificaten voor taallessen en een attest van inburgering dd. 07.11.2017 voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde attesten niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Wat tot slot betrokkenes gezinssituatie betreft, werd hierboven reeds uiteengezet dat de relatie met de referentiepersoon ten einde is. Betrokkene betwist dit ook niet. Zij heeft geen minderjarige kinderen dewelke in België zouden verblijven. Betrokkene woont thans samen met haar Belgische nicht op hetzelfde adres. Nergens blijkt echter uit het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er een bijzonder afhankelijkheidsband tussen haar en haar nicht zou bestaan. Louter uit het feit dat betrokkene met de nicht onder hetzelfde dak woont, betekent nog niet dat er tussen hen een afhankelijkheidsband zou bestaan. Betrokkene is thans tewerkgesteld en voorziet in haar eigen behoeften. Nergens uit het dossier blijkt dat de andere familieleden op een financiële of andere manier van haar afhankelijk zouden zijn. Betrokkene is een volwassen vrouw, van wie verwacht mag worden dat zij ook zonder de nabijheid van haar familieleden een leven kan opbouwen. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt haar recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42ter en 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij onder andere het volgende uiteen:

"(...)

Verweerder miskent hierbij ontegensprekelijk deze wettelijke bepaling. Artikel 42^{quater}, §4, 1° Vw. stelt immers zeer duidelijk:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; "

Aldus kan er géén einde gesteld worden aan het verblijfsrecht wanneer het huwelijk, partnerschap OF gezinscel, bij start van gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk of bij de beëindiging van het partnerschap of gezinscel ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België.

Welnu, verzoekster is sinds 16.01.2015 met de heer L. (...) gehuwd (stuk 3C) en was vooreerst zelfs sinds 19.05.2014 met de heer L. (...) wettelijk samenwonend (stuk 3A en 3B), dit alles in België.

Aldus bestond het huwelijk van verzoekster op moment van de feitelijke scheiding wel degelijk reeds ruimschoots meer dan 3 jaren, waarbij evident meer dan 1 jaar als gehuwd koppel in België.

Zelfs indien de datum zoals weerhouden door DVZ in de bestreden beslissing wordt genomen ('Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 04.01.2021' - stuk IA), is het duidelijk dat op 04.01.2021 het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot op 8 dagen na reeds 6 jaar durende was in België (stuk 3C). Daar komt nog eens bij dat ook voorafgaand aan het huwelijk dit koppel alreeds nóg een klein jaar aanvullend wettelijk samenwonend was in België sinds 19.05.2014 (stuk 3A en 3B).

De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onjuist, minstens manifest onzorgvuldig in haar absurde stelling als zou niet zijn voldaan aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4, 1° Vw.

Zelfs uitgaande van een foutieve lezing van de vreemdelingenwet als zou er naast een huwelijk van 3 jaar waarvan minstens 1 jaar in België OOK nog eens een aanvullende - niet in de wet ingeschreven - voorwaarde van 1 jaar gezamenlijke vestiging in België nodig zijn, is het evident dat hieraan door het koppel in de periode van 19.05.2014 tot datum feitelijke scheiding evenzoveel manifest is voldaan.

Voor zover als nodig voegt verzoekster hiertoe de attesten van woonst met historiek van adres van haarzelf en haar echtgenoot (stuk 5A en 5B). Hieruit mag afdoende duidelijk blijken hoe verzoekster en haar echtgenoot gedurende gans 2014 en 2015 samenwoonden te Gent terwijl zij evenzoveel gans 2020 samenwoonden te Gent. Dit is algemene publieke informatie in het Rijksregister dewelke verweerder wist of minstens behoorde te weten in geval van een ernstig en eerlijk zorgvuldig onderzoek.

Zelfs aan deze onwettige (immers niet in de wet ingeschreven doch door DVZ blijkbaar wel onrechtmatig toegevoegde) voorwaarde van één jaar feitelijke samenwoning naast/bovenop 3 jaar huwelijk waarvan minstens één jaar in België, is in deze voldaan."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

"In haar enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet,
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [binnen vijf jaar] na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. (...).

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.]”

Verzoekster valt niet onder de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen gedetailleerd is uiteengezet in de bestreden beslissing.

Er kan met zekerheid worden gesteld dat er geen gezinscel meer is sinds 24.11.2020. Dit werd niet betwist door verzoekster.

Verzoekster heeft sinds 4.1.2021 geen gezamenlijke vestiging met de heer L. (...). Dit wordt in casu niet betwist door verzoekster.

Er is in casu ook geen sprake van een minimum aan relatie tussen verzoekster en de heer L. (...), gezien verzoekster op een ander adres is ingeschreven dan dat van de referentiepersoon.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift dat ze sedert 19.5.2014 samenwonend was met de heer L. (...) en op 16.1.2015 in het huwelijk was getreden met hem. Op 13.1.2020 werd verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en op 4.8.2020 werd ze in het bezit gesteld van een F-kaart.

Verzoekster eerder verblijfsrecht werd bij beslissing van 4.1.2018, betekend aan verzoekster op 14.8.2018, beëindigd. Verzoekster tekende hoger beroep in tegen deze beslissing en Uw Raad heeft deze beroep verworpen op 8.1.2019 (arrestnummer 214.846). Uit illegaal verblijf kunnen dan ook geen rechten worden geput.

Verweerder heeft kennis dat verzoekster werkt, zich heeft geïntegreerd en heeft in de bestreden beslissing uiteengezet waarom deze elementen geen reden vormen om verzoekster tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten.

Artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur. Het bestuur dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is (RvS 29 juni 2017, nr. 238.711). De verwerende partij benadrukt dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde behoort om bij het onderzoek van de als dusdanig aangevoerde elementen van integratie te oordelen dat (onder meer) het feit over een arbeidsovereenkomst te beschikken slechts een voorwaarde is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en dat de betrokkene bovendien in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld, doch dat er geen “uitzonderlijke mate van integratie” uit blijkt, zonder dat daarmee een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet (cf. RvS 29 juni 2017, nr. 238.711).

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift bewijzen dat er beslag is gelegd op de inboedel alsook bewijzen dat ze de schulden van de referentiepersoon afbetaalt. Op 28.1.2021 werd verzoekster verzocht haar individuele situatie toe te lichten. Ze heeft toen in haar antwoord geen enkel bewijsstuk omtrent de schuldenafbetaling overgemaakt aan de gemachtigde.

Er kan niet van de verwerende partij worden verwacht dat zij rekening houdt met informatie en stukken die niet voor het nemen van de bestreden beslissing werden overgemaakt.

Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Het kwam aan de verzoekende partij toe om al de nodige stukken neer te leggen zodat de verwerende partij een beoordeling kon maken op basis van de neergelegde stukken.

Deze stukken die verzoekende partij na het nemen van de bestreden beslissing of voor het eerst aan haar verzoekschrift tot nietigverklaring voegt, kunnen niet weerhouden worden in het kader van onderhavig beroep. De wettigheid van een beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekster voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.

Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.3 Verzoekster voert aan dat zij nog steeds gehuwd is met de Belgische referentiepersoon. Ze stelt dat het loutere feit dat zij geen gezinscel meer vormt met haar echtgenoot, geen afdoende reden is om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht. Verzoekster betoogt daarenboven dat hun huwelijk op het moment van de feitelijke scheiding reeds meer dan drie jaar heeft bestaan, waarvan tevens meer dan één jaar als gehuwd koppel in België. Aldus kan volgens verzoekster geen einde worden gesteld aan haar verblijf gezien haar situatie onder de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet valt.

Verweerder antwoordt hierop in zijn nota met opmerkingen dat er met zekerheid kan worden gesteld dat er geen gezinscel meer bestaat sinds 24 november 2020, waardoor er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot. Gezien er geen gezinscel meer bestaat, kan verzoeksters verblijfsrecht volgens verweerder wel worden beëindigd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Volgens de gemachtigde is er geen gezamenlijke vestiging meer sinds 24 november 2020. Verzoekster betoogt daarentegen dat het loutere feit dat er geen gezinscel meer bestaat geen reden is om haar verblijfsrecht te beëindigen.

De Raad wijst erop dat verzoekster op 4 augustus 2020 opnieuw in het bezit wordt gesteld van een F-kaart in functie van haar Belgische echtgenoot, met wie zij op 16 januari 2015 is gehuwd, nadat zij daartoe op 13 januari 2020 een aanvraag heeft ingediend. Deze aanvraag steunde uitdrukkelijk op het huwelijk van betrokkene met de Belgische referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger die zelf geen Unieburger is te beëindigen in drie afzonderlijke gevallen: het huwelijk met de Unieburger wordt ontbonden of nietig verklaard; het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er bestaat geen gezamenlijke vestiging meer tussen de aanvrager en de referentiepersoon.

De Raad bemerkt dat het verblijfsrecht dat op 4 augustus 2020 werd toegekend aan verzoekster enkel en alleen is gesteund op het feit dat zij is gehuwd met een Belgische onderdaan. Dit impliceert dat het toegekende verblijfsrecht tevens enkel en alleen kan worden beëindigd wanneer dit huwelijk wordt ontbonden of nietig wordt verklaard.

Uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij op dit moment nog steeds gehuwd is met de Belgische referentiepersoon. Er werd vooralsnog geen echtscheidingsprocedure opgestart. Dit wordt geenszins tegengesproken door verweerder. Verweerder steunt de bestreden beslissing echter op het feit dat er geen sprake meer is van een gezinscel tussen beiden echtgenoten, ondanks het feit dat zij nog steeds zijn gehuwd.

De Raad kan het standpunt van verweerder niet volgen. Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet moet worden gelezen als zouden er drie afzonderlijke gronden bestaan die de beëindiging van het verblijfsrecht kunnen rechtvaardigen. *In casu* werd het verblijfsrecht van verzoekster toegekend op basis van het bestaan van een huwelijk tussen de betrokkenen, waardoor het toegekende verblijfsrecht alleen dan kan worden beëindigd wanneer dit huwelijk nietig wordt verklaard of wordt ontbonden. Uit niets blijkt dat dit *in casu* het geval is.

Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters echtgenoot tot tweemaal toe een klacht heeft neergelegd teneinde hun huwelijk te laten kwalificeren als een schijnhuwelijk. Op 16 december 2019 en op 22 juni 2021 heeft de procureur des Konings echter geoordeeld dat er onvoldoende bewijzen zijn dat het huwelijk van betrokkenen er enkel op zou zijn gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, waardoor het huwelijk niet als een schijnhuwelijk kan worden beschouwd.

De Raad besluit dat verweerder niet is gemachtigd om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Zelfs al zou verweerder zich wel op deze beëindigingsgrond kunnen steunen, dan nog moet worden onderzocht op verzoeksters situatie valt onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt als volgt:

“§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

De uitzonderingsbepaling zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet moet worden gelezen als een getrapte bepaling waarbij elk van de drie uitzonderingsgronden telkens

correspondeert met de dienovereenkomstige beëindigingsgrond die door het bestuur wordt gehanteerd. Dit betekent dat het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger die zelf geen Unieburger is toch niet kan worden beëindigd wanneer: het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in België; het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in België ofwel wanneer de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ervan minstens drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in België.

In casu moet er een onderscheid worden gemaakt tussen twee verschillende hypothesen. Enerzijds moet worden nagegaan of, wanneer het verblijfsrecht van verzoekster door de gemachtigde zou worden beëindigd omwille van de omstandigheid dat haar huwelijk met de referentiepersoon wordt ontbonden, dit huwelijk reeds minstens drie jaar heeft bestaan waarvan ten minste één jaar in België. Anderzijds moet worden nagegaan of, wanneer het verblijfsrecht van verzoekster door de gemachtigde zou worden beëindigd omwille van de omstandigheid dat er tussen de echtgenoten geen gezamenlijke vestiging meer is, deze gezamenlijke vestiging op het moment van de beëindiging ervan minstens drie jaar heeft geduurd waarvan ten minste één jaar in België.

Wanneer het verblijfsrecht wordt beëindigd omdat het huwelijk wordt ontbonden, dan moet derhalve voor de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet enkel worden nagegaan of dit huwelijk bij de aanvang van de procedure tot ontbinding van het huwelijk langer dan drie jaar heeft stand gehouden en of de echtgenoten samen minstens één jaar in België hebben verbleven. Wanneer dit het geval is en wanneer is voldaan aan de andere vereisten, kan er geen einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenoot-derdelander.

In casu stelt de Raad vast dat er geen procedure tot ontbinding van het huwelijk werd opgestart. Zelfs in die mate dat de gemachtigde van oordeel is dat er geen sprake meer is van een 'huwelijk' sinds 4 januari 2021, het moment waarop verzoekster en haar echtgenoot elk op een verschillend adres worden ingeschreven, moet worden geconcludeerd dat het huwelijk op dat moment reeds bijna 6 jaar in België heeft bestaan. Aldus voldoet verzoeksters situatie aan de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

In zoverre de gemachtigde van oordeel is dat het verblijfsrecht van verzoekster kan worden beëindigd tijdens de duur van haar huwelijk omwille van de omstandigheid dat er tussen de echtgenoten geen gezamenlijke vestiging meer is, moet derhalve voor de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet enkel worden nagegaan of de gezamenlijke vestiging, op het moment van de beëindiging ervan, minstens drie jaar heeft geduurd waarvan ten minste één jaar in België.

De Raad stelt vast dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, waarnaar tevens wordt verwezen in de bestreden beslissing, slechts sprake is van een gezamenlijke vestiging tussen een vreemdeling en zijn Belgische echtgenoot wanneer er een minimum aan relatie tussen de echtgenoten bestaat. Om van gezamenlijke vestiging te kunnen spreken is geen samenwoning vereist.

De omstandigheid dat de echtgenoten samen een effectieve relatie hebben beleefd in de periode van 16 januari 2015 tot 30 december 2015 en van 13 januari 2020 tot 4 januari 2021 wordt door geen der partijen betwist. Bijgevolg staat vast dat er minstens gedurende deze periode sprake is van een gezamenlijke vestiging.

Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat verzoekster de gemachtigde, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, in kennis heeft gesteld van het feit dat zij in de hoedanigheid van echtgenote van de heer M. L. wordt aangesproken om persoonlijke schulden van de heer M. L. af te lossen. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster hiervan enkele bewijsstukken toe. Verzoekster toont onder meer aan dat er beslag is gelegd op de inboedel, dat ze werd aangemaand om, als medeschuldenaar, de schulden van de heer M. L. in de personenbelasting te betalen en dat er beslag werd gelegd op haar vakantiegeld. Dit wordt geenszins door verweerder betwist in diens nota met opmerkingen. Hij voert echter aan dat er van hem niet kan worden verwacht rekening te houden met informatie en stukken die niet aan hem zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier kan de Raad echter besluiten dat verzoekster de gemachtigde weldegelijk in kennis heeft gesteld van het feit dat zij wordt aangesproken om de persoonlijke schulden van haar echtgenoot te betalen. Dit blijkt eveneens uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing, waar deze motiveert als volgt: "*voor zover mevrouw aanvoert thans in te staan voor de schulden van haar echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat zij daar, buiten haar eigen verklaringen, geen bewijsstukken van aanvoert. De*

verklaringen die mevrouw in haar e-mails doet, dienen beschouwd te worden als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten". Verweerder kan aldus bezwaarlijk stellen dat hij, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen kennis had van het feit dat verzoekster wordt aangesproken om de schulden van haar echtgenoot te betalen. Deze informatie was hem aldus bekend voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, waardoor verweerder hier rekening mee diende te houden. Ook al brengt verzoekster voor het eerst concrete stukken bij in haar verzoekschrift, dit neemt niet weg dat verweerder reeds op de hoogte was van de informatie waarop de stukken betrekking hebben. Het feit dat verzoekster wordt aangesproken als medeschuldenaar om persoonlijke schulden van haar echtgenoot te betalen, impliceert dat de betrokkenen zich ook na 30 december 2015 zijn blijven gedragen als echtgenoten. Verweerder kan aldus niet zonder meer stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie, zonder met dit element rekening te houden.

Waar verweerder in diens nota met opmerkingen verder stelt dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen verzoekster en dhr. M. L. "*gezien verzoekster op een ander adres is ingeschreven dan dat van de referentiepersoon*", bemerkt de Raad dat de gemachtigde te kort door de bocht gaat aangezien samenwoning niet nadrukkelijk is vereist om van een effectief beleefde relatie te kunnen spreken.

Bovendien moet het volgende in acht worden genomen. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster en de referentiepersoon niet minstens één jaar samen in het Rijk zijn gevestigd. Deze beoordeling van de gemachtigde berust echter klaarblijkelijk op een manifest foutieve feitenweergave. De Raad bemerkt dat verzoekster en de referentiepersoon sinds 16 januari 2015 zijn gehuwd. Vanaf 30 december 2015 zijn verzoekster en haar echtgenoot op verschillende adressen ingeschreven. Op 13 januari 2020 zijn verzoekster en haar echtgenoot wederom gaan samenwonen. Vanaf 4 januari 2021 wonen zij opnieuw op een verschillend adres. In totaal zijn verzoekster en haar echtgenoot aldus wel meer dan één jaar samen in het Rijk gevestigd. Waar verweerder enkel oog heeft voor de periode waarin verzoekster en haar echtgenoot hebben samengewoond na het indienen van de aanvraag gezinshereniging op 13 januari 2020, kan hij niet worden gevolgd. Daar de aanvraag gezinshereniging werd ingediend en toegekend omwille van het feit dat verzoekster gehuwd is met een Belgische onderdaan, is het verweerder niet toegestaan abstractie te maken van de periode van samenwonen tussen 16 januari 2015 en 30 december 2015, tijdens dewelke zij eveneens gehuwd waren. De periode waarin betrokkenen samen in het Rijk waren gevestigd tussen 16 januari 2015 en 30 december 2015 telt eveneens mee voor de berekening van de termijn van gezamenlijke vestiging in het Rijk gedurende minstens één jaar. De Raad concludeert aldus dat betrokkenen sinds de aanvang van hun huwelijk in totaal ongeveer bijna twee jaar op hetzelfde adres zijn ingeschreven. Het feit dat deze periode niet aaneensluitend is, doet geen afbreuk aan het feit dat de betrokkenen weldegelijk minstens gedurende een periode van één jaar samen in België zijn gevestigd.

Verweerder stelt dat verzoekster uit haar illegaal verblijf geen rechten kan putten. In zoverre verweerder hiermee verwijst naar de periode tussen 4 januari 2018, het moment waarop haar eerder verblijfsrecht werd beëindigd, en 13 januari 2020, het moment waarop verzoekster naar aanleiding van een tweede aanvraag tot gezinshereniging in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, kan hij niet worden gevolgd. Op 4 januari 2018 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Haar verblijfsrecht op basis van de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot wordt weliswaar beëindigd, doch toont verweerder niet aan dat dit tot gevolg heeft dat verzoekster illegaal heeft verbleven in België tot op het moment dat zij een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

De Raad concludeert dat verzoekster met haar betoog aannemelijk maakt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het middel is in de gegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 10 januari 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN